

ÁM.

zella,
iska,
lajos
szidi,
öreös
Ber-
Béla
enni,
czér

szá-
még
Cohn
a és
Ma-
ahy

KIS LAP

FESZÜLT VÁRAKOZÁS. (Lásd a 382. lapon.)

VERONKA UTAZÁSA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

ERRE MÁR ismét megrettent Veronka. Mit feleljen, ha majd Peredinéről és a nagyapáról kérdeznak tőle valamit? Ha megmondja az igazat, hogy ő pár nappal ezelőtt még nem is ösmerte ezeket az embereket, akkor megszegi ígéretét és Perediné izenetet küldhet azoknak, a kinnél Danika van... a szegény kis beteget veszedelem érheti. Ha pedig nem mond igazat a bíró előtt, ki tudja, milyen újabb bajba dönti magát... hátha itt már tudják, hogy ő nem is igazi leánya Peredinének?

Egészen meg volt tehát zavarodva és szinte reszketett, mikor a kocsit megállt egy nagyépület előtt. Kiszálltak s Veronkát hosszú folyosókon végig elvezették egy szobába, melyben egy igen szigorú arcú öreg ur ült íróasztal mellett. Veronkát oda állították az asztal elé, de úgy meg volt rémülve, hogy az asztalba kapaszkodott, különben összeesett volna.

— Adjanak széket ennek a leánynak, hadd üljön le, parancsolá az öreg ur.

Megtették, Veronka leült s ekkor a bíró így szólt hozzá:

— Mi a neved?

Veronka összeresztent. Ime, már az első kérdésre sem tud felelni. Melyik nevet mondja? Gondolkozásra azonban nem volt ideje, mert a bíró újra és most még szigorubb hangon kérdezé.

— Ma... azaz... Pe... Peredi Veronka a neved, hebegé Veronka.

— Az nem igaz, mondá a bíró szigorúan és fenyegető hangon. Figyelmeztet-

lek, hogy hazugságot ne mondj, mert keserűen megbánod. — Az a nő, a kivel utaztál, nem az édes anyád, ugy-e?

Veronka kékült, zöldült s nem tudta mit mondjon. A bíró pedig még keményebben rákiáltott:

— Felelj!

— Nem lehet... kérem szépen... nem szabad beszélnem! felelé Veronka reszketve.

— Miért nem?

— Akkor megölnék Danikát!

— Ki az a Danika?

— A kis testvérem.

— És hol van?

— Ujvárosban maradt, nagyon beteg... oh Istenem! Azt sem tudom, él-e még!

— Ha olyan nagyon beteg, miért hagyátok el?

— Én nem is akartam elhagyni, de erővel elhurczoltak és fenyegettek, hogy szegény Danikát kidobják betegen az utcára, ha nem engedelmeskedem.

Az öreg bíró komolyan, de most már nem oly szigorúan nézett a zokogó leánykára. Nyájasabban mondá:

— Lásd, kis leányom, ilyen tapasztalt öreg ember előtt, mint én, hiába titkolózol. Már is megvallottad, amit tudni akartam. Ha ez a nő, a kivel jöttél, anyád volna, akkor anyja volna testvérednek is; de édes anya nem tesz olyat, mint amiről most beszéltél. Most tehát csak valld meg szépen, hogy ez a nő nem az anyád, hanem rád parancsolt, hogy ennek mondjad s te nagyon félsz tőle. Nem ugy van?

Veronka aggódva nézett körül. A bíró biztatólag mondá:

— Ne félj semmit, nem hallja más senki, amit beszélsz ; de ha hallaná is, nem lehet semmiféle bajod azért, ha itt igazat beszélsz.

— Igen . . . de szegény Danikának . . . ha izen azoknak az embereknek, a kiknél hagytam . . .

— Attól se félj. Nem küldhetnek ők semmiféle izenetet senkinek, mert be vannak csukva. Hanem ha szépen elbeszélisz mindent és látni fogom, hogy testvérkéd megérdemli a gondoskodást, hát majd én fogok intézkedni, hogy semmi baja se legyen.

Veronka kezdte érezni, hogy nem szabad többé titkolóznia. Ez a komoly, tisztos öreg ur egészen másféle embernek látszik, mint az a Vilmos bácsi, meg az a nagypapa, meg Perediné, a kik jót ígértek, de rosztat tettek és hazugságra tanították. És ha még habozott volna, elszánta magát, mikor az ősz bíró így szólt :

— Kedves gyermekem, légy bizalommal irántam. Nekem úgy látszik, mintha te nem volnál afféle romlott gyermek, ki már korán nagy bűnösök czinkosa lett ; van ilyen is, fájdalom. Azt gyanitom, téged valami szerencsétlenség hozott össze ezekkel az emberekkel. Tudod-é, kik ezek ?

— Nem tudom, felelé Veronka halkan, de ugyancsak kíváncsian.

— No hát tudd meg, hogy ez egy hires tolvajpár. Régóta keressük őket, de nagyon furfangosak, sokáig nem tudtuk megcsipni. Most is olyan fortélyokhoz nyultak, hogy nagyon nehéz rájuk bizonyítani, hogy ők azok a rég keresett bűnösök. Most hát valld meg, régóta vagy-e velök ?

— Oh dehogy ! Mindössze három napja !

— Ez nem sok. De ez idő alatt is láthatattál, hallhattál olyan dolgokat, melyek engem segíthetnek az igazság kiderítésében. És ekkor reád még jutalom is vár ; ha pedig valami szerencsétlenség ért, lesz rá gondom, hogy segítségedre legyünk. No most szépen beszélj el mindent, amit tudsz, de kezdjed a legelején.

Az öreg ur magához huzta Veronkát és nyájasan megsimogatta. Veronka nem tudott ellenállni és elkezdett beszélni. Elmondott mindent. Nagyon nehezére esett, de elbeszélte, hogy otthon miként élt, hogy azt hiszi, atyját találja meg itt a fővárosban. Aztán elmondta mindazt, a mi velök történt, mióta hazulról megszöktek, mikép találkoztak Peredinével, mikép volt ez először fényes ruhás uri hölgy, aztán gyászos özvegy, s mire tanította őket, mit beszélt Jutka a Piros Örséről, mint jött Vilmos bácsi helyett a nagypapa a vasuti kocsiba, — mindent. Az öreg bíró csak bölintgatott a fejével s végre így szólt :

— Mos már egészen tisztában van a dolog. Tehát csakugyan Piros Örzse és a férje került kezünkbe. Átnevet vettek föl, alakoskodtak, téged mint az özvegy gyermekét vettek magukhoz, mind csak azért, hogy ne lehessen rájuk ismerni. Nos, velök most már el fogok bánni. Hanem te, szerencsétlen kis leány, micsoda oktalanságot követtél el, hogy oly hebehurgyán ott hagytad csöndes, biztos otthonodat egy olyan fölfedezésért, mely aligha igaz ! Mi legyen most veled ? És Marosiné, ha mégis ő az igazi édes anyátok, mennyit busul mos miattatok !

Ebben nem tévedett az öreg ur. És most ideje is, hogy ellátogassunk újra Kőfalura. Mi történt ott azóta, mióta Veronka és Danika megszöktek?

Tudjuk, hogy azon a napon, melyen Veronka és Danika megszöktek, anyjok, Marosiné, a szomszéd szekeres gazdával odajárt a városban. Egész nap oda volt, eladta a maga kis portékáját, aztán összevásárolta, amire szüksége volt. Délután megint fölültek a szekérre és megindultak haza felé, Marosínénak jó kedve volt s utközben elégedetten mondá a szomszédnak:

— Jó vásárt csaptam, maradt egy kis pénzem arra is, hogy egy kis vásárfiát vehettem a gyermekeimnek. Nem csak ruhát vettem nekik, hanem még külön ajándékot is. Danika kap egy pár új czipőt, Veronka pedig szép könyvet, mert nagyon szeret olvasgatni.

— Hallottam a tanítótól, hogy nagyon eleven eszű gyerek az a Veronka, szólt a szomszéd. Csakhogy egy kicsit makranczos.

— Az a, felelé Marosiné őszintén. De hisz majd megjön az esze, ha egy kicsit nagyobb lesz. Addig igyekszem, hogy szigorral fékezzem meg. Csak az a baj, hogy a nagyanyjuk, az én jó édes anyám, kissé tulságosan engedékeny a gyermekek iránt.

— No persze, már ez így van, a nagymamák mind nagyon szeretik unokáikat.

Ekkép beszélgetve eljutottak haza. Már esteledett, de még nem lett volna sötét, ha az ég el nem borul olyan nagyon. Már csepegni kezdett az eső.

— Csakhogy megérkeztünk, szólt Marosiné örvendve. Mindjárt zuhogni fog az eső, nem lesz mulatságos annak, a kit szabadban ér utól.

Nem gyanítá Marosiné, hogy épen ekkor kik bolyongtak messze innen a szabadban. De csakhamar megtudta, mert mikor a házához közeledett, az öreg nagy-mama nyugtalanul kiáltá az ajtóból:

— Jaj, csakhogy végre megjöttél, édes leányom!

— Mi a baj, kedves anyám? Hiszen még nincs későn, nem volt miért aggódniok miattam.

— Nem is miattad aggódtam, hanem a gyerekek miatt... egész nap nem láttam sem Veronkát, se Danikát... ebédre sem jöttek haza... azt sem tudom, voltak-e iskolában. Nem járhattam utánok, mert Janikát nem hagyhattam magára.

— Ejnye a semmire valók! Bizonyosan megint elkészáltak valahová. Pedig szép vásárfiát hoztam nekik. Büntetésül nem kapják meg vagy két hétig. Mindjárt utánok nézek.

Marosiné sietve lerakta a hozott portékákat, aztán utra kelt.

— Legelőször is az iskolába megyek s megtudom a tanítótól, ott voltak-e? Az is lehet, hogy rosszul viselték magukat és be voltak csukva ebéd idejére. Talán még most is dolgoznak büntetésül.

Sietve ment a tanítóhoz, de ott azt kellett hallania, hogy a két testvér nem volt iskolában egész nap. Ez már aggasztani kezdé Marosínét, de még mindig nem akarta elhinni, hogy valami baj történhetett. Talán most már otthon is lesznek,

mert
is ugya
marad
ban ne

már r
itt va
bizon
valah

mert már egészen besötétedett, az eső is ugyancsak zuhogott; most már nem maradhatnak a szabadban. Otthon azonban nem találta őket. Hanem a mint szét-

nézetgetett, fölfedezte, hogy Veronka és Danika ünneplő ruhájokat vitték el és elvitték azt a pár krajczárnyi pénzöket is, melyet régót összegyűjtögettek. Ez

...PRÓBÁLTA VIGASZTALNI. (Lásd a 374. lapon.)

már megijesztette a jó anyát, látta, hogy itt valami szokatlan dolog történt. Az bizonyos, hogy a gyermekek elmentek valahová; de hová?

Bárhogy szakadt az eső, sivitott a szél, az aggódó anya ismét utra kelt és bejárta az egész falut, tudakozódott fütől-fától, de sokáig hiába, egész nap senki

sem látta a gyermekeket. De végre mégis akadt egy pásztor ember, a ki mondott annyit, hogy messze a falutól látta őket a város felé vezető uton.

Ez meg is ijesztette, de egy kicsit meg is nyugtatta Marosinét, mert most már azt hitte, ki tudja, hová lettek a gyerekek. Sokszor emlegették, hogy szeretnének a városba menni vásárra; bizonyosan oda szöktek tehát.

— Az igaz, hogy én nem láttam őket, de ők persze vigyáztak, hogy szemem elé ne kerüljenek! Oh, a meggondolatlanok! Mennyi bajt okoztak! Most az eső, éjszaka valahol az uton érhetette őket. Rögtön indulnom kell, hogy megkeressem őket.

Azonnal fogadott szekereset, gondoskodott jó lámpásról és utra kelt. Lassan hajtattott és az egész uton folyton kiáltozta a gyermekek nevét, figyelt, — mind hiába. Végre is eljutott egészen a városba, a nélkül, hogy valami nyomot talált volna. A városban már nem kereshette, mert késő éjszaka volt s a szegény asszony mindinkább elszomorodott.

— Nincs más hátra, mint bejelenteni a hatóságnál. Ki tudja, hova tévedtek... talán el is rabolta őket valami kóbor czigánybanda... Istenem, mi lett belőlök!

Várnia kellett másnap reggelig, míg a hivatalba mehetett. Ott egy komoly, de barátságos öreg hivatalnok hallgatta meg panaszát, aztán így szólt:

— Ejnye, azok a meggondolatlan-gyermekek! Hanem azért ne busuljon oly nagyon, jó asszony. Meglehet, hogy mire hazatér, már otthon találja őket, ha pedig nem kerültek vissza, hát megkeressük őket.

— Igen, de hol! sohajtá a szegény anyja.

— Kerestetni fogom mindenfelé, legyen nyugodt. Nagyon messze nem lehetnek, hirt adatok a környéken minden faluba, hogy vigyázzanak ilyen két szökevény gyermekre. Még messzibbre a városokba is küldök hirt, valahol majd csak rájok bukkan valaki. Két ilyen nagyocská gyermek nem tűnik ám el olyan könnyen, hogy sehol senki se lássa. Menjen tehát nyugodtan haza. Meglehet, hogy már holnap jó hirt kap tőlem.

Marosinét e biztatás kissé megvigasztalta, de azért mégis csak szomoruan tért haza. Az uton még reménykedett, hogy talán otthon találja majd a szökevényeket; de hiába volt a reménye, csak a nagymama és a kis Janika voltak a házban.

Egész nap is hiába várták és hiába másnap is, nem jöttek meg a szökevények, de hir sem jött róluk semmi, a jó öreg hivatalnok hiába biztatta volt, hogy nem sokára nyomukra talál a gyermekeknek. Egyre nagyobb lett a szomorúság a házban, a nagymama egész nap sirt s Marosiné is könyezve végezte napi munkáját. A kis Janika is egészen elbusulta magát, mert jószivü fiucska levén, őszintén sajnálta testvéreit és fájt neki, mikor a jó mamát olyan szomorunak látta. Gyöngéd szóval próbálta vigasztalni, (Lásd a képet a 373. lapon.) de az neki persze nem sikerülhetett. Harmad napra Marosiné már nem birt tovább nyugtalanságával és újra bement a városba a hivatalba, hátha ott talán mégis tudnak már valamit. De ez

a reménykedése is hasztalan volt s a jó szívű hivatalnok így szólt:

— Sajnálom, jó asszony, de még eddig nincs semmi hír. Mindenfelé küldtem ízenetet, pontosan megírtam, a mint elmondta, hogy milyenek a gyermekek, milyen a ruhájok, ki is dobolták minden faluban a környéken. Előbb-utóbb rájok talál valaki, csak ne csüggedjen.

— Oh, de hátha valami gonosz emberek kezébe jutnak, gonosztevökké lesznek! Inkább halva lássam őket, hogysen ilyesmi történjék.

— No no, csak ne essék kétségbe! Hiszen még kis gyermekek, hogy válnának azok gonosztevökké! Nem kell mindjárt annyira megijedni. Jó az Isten, jóra fordíthat mindent. Mi megteszünk a mit csak lehet és bizonyosan előkerítjük a kis szökevényeket, talán hamarabb is, mint gondolja.

(Folytatása következik.)

PAJKOS MICZI.

(Képpel a 381. lapon.)

— Friczike, menjünk lapdázni.

— Megyek, de csak ha nem fogsz megint boszantani.

— Oh, hiszen én soha sem boszantalak. Csak légy egy kicsit ügyesebb.

Kimentek a kert mögé a mezőre és hozzá fogtak a játékhoz. Miczike nagyon jól mulatott, de Friczike csakhamar megint épen úgy boszankodott, mint már sokszor. Mert Miczike pajkos kis leány volt s kedvét találta benne, hogy Friczikét messzire futtassa. Pompás lapdaverője volt: a porseprő. Friczike dobta a lapdát, Miczike ütötte vissza, de olyan erősen, hogy mindig messze a Friczike feje fölött röpült el.

— Szaladj hát! Kapd meg!

Friczike szaladt is, orra is bukott akárhányszor, de a lapdát bizony nem kapta el, amin aztán a hamis Miczike nagyokat nevetett. Persze, Friczike nem találta ezt épen olyan mulatságosnak s daczosan mondá:

— Nem dobom többet! (Lásd a képet a 381. lapon.)

— Jól van no, hát nem ütöm többé oly erősen.

Egyszer-kétszer meg is tartotta a szavát, de aztán újra csak a régi módon ingerkedett, a lapda messzire röpült Friczike háta mögé és a mint utána mentek, mindig közelebb értek a folyóhoz. Észre sem vették, milyen közel vannak, csak mikor Miczike megint nagyot ütött a lapdán, akkor ijedt meg — de legelőször is ő maga, mert a lapda egyenesen belepottyant a vízbe. a víz pedig tova sodorta.

Vége lett a nevetésnek s mindketten szomoruan néztek a lapda után, de biz' az eluszott, pár percz mulva már nem is látták. Friczike, a milyen jó fiucska volt, nem tett szemrehányást Miczikének, látta, hogy ez már különben is eléggé meglakolt.

De otthon is meg kellett vallani, hová lett a lapda s Miczikének az lett a büntetése, hogy nem kapott új lapdát. Hanem kapott Friczike. És most már Miczike, ha lapdázni akar, kénytelen úgy játszani, hogy Friczikének is mulatsága legyen benne.

ARANY KALÁSZOK.

Két dologban csak az ó,
Borba és barátba jó.

*

Örök erős két támaszunk a
Buzgó imádság és a munka.

*

Hogy küzdni soknak kell nyomoral,
Hitessük el a telt gyomorral.

ESTI SÉTA.

SÖNDES, enyhe nyári este kinek ne volna kedve sétálni? Az a négy vig sétáló, a kit itt látunk, semmikép sem érti, hogy olya csöndes köröskörül minden, csak itt-ott zümmög egy-egy éji bogár s bagoly meg denevér röpked a holdfényben. Pedig eső után olyan kellemes a levegő! De hát persze néglábuak, szárnyasok belefáradtak az egész napi kalandozásba, most már pihennek.

A mi négy barátunk azonban kitar-tóan megy előre, olyan gyorsan, a meny-nyire csak csigától telik. Tehetnek ők róla, ha jobban nem bírják? Aztán minek is? Eljutnak ők így is oda, a hova megindultak. Szarvaeszkáikat vigan dugták ki és mozgatják ide-oda, előre örülve annak, a mibe most mindjárt bele fognak ütközni.

Mi lehet ez a jó? Egyéb nem, mint pompás fiatal saláta vagy káposzta levele.

Már félórája voltak uton és legalább is másfél ölnyre haladtak, a mi nem kis dolog ám! Bele is fáradtak már és a leg-hátulsó panaszkodni kezdett:

— Jaj, de mesze van! Talán bizony el sem érünk oda reggelig!

A ki legelől járt, biztatta őket:

— Ne féljeteK, mindjárt ott leszünk. En a mult éjjel már voltam ott, pedig akkor még nem is esett volt eső, szörnyen száraz volt a föld, alig birtam előre csuszni. Most milyen szaporán jutunk előre!

— Az már igaz! szölt a második. A madár sem röpül sokkal gyorsabban.

Igy csevegve csakugyan eljutottak a salátás ágyhoz és hatalmas étvágygyal hozzáláttak a lakomához. Ha még csak ők négyen lettek volna, nem érzi meg annyira a saláta-ágy; de másfelől is érkeztek atyafiak és ugyancsak pusztították a zsenge veteményt. Mikor jól laktak, ki ki haza vonult s mire megvirradt, ők szépecskén szundikáltak valamely zugocskában.

Sajnálom, de meg kell vallanom, hogy csiga-biga uraimék nem valami hasznos vendégek a veteményes kertben. Ezért a kertész nem is irgalmaz nekik, hanem kipusztítja őket. Eső utáni nedves időben, este felé szeretik ellepni a növényeket s a gazda ekkor irthatja ki őket legkönynyebben.

*M*ÁS szerethet nefelejtset,
Liliomot, ibolyát,
De én nekem örömet csak
Egyedül a rózsá ad!

*A szigetre ha magával
Viszen az én nénikém,
A sok nyíló virág között
Csak a rózsát nézem én!*

*A fehérét, a pirosat
A halovány rózsaszínt,
Ugy szeretném letépni és
Koszoruba fűzni mind.*

*Ugy szeretném homlokára
Tűzni a jó néninek,
A ki hozzám olyan kedves,
A kit én úgy szeretek!*

*Más szerethet nefelejtset
Liliomot, ibolyát,
De én nekem örömet csak
Egyedül a rózsá ad!*

Zsitvay Laura.

VIDÁM FERKÓ.

— Beszélyke. —

AGY volt a készülődés a szegény Karikás gazda házikójában. Azaz hogy csak járt-kelt mindenki, mert a készülődéssel hamar megvoltak; abból állt az egész, hogy egy tarisznyába beletrakták Ferkónak a kevés holmiját, hozzá még egy kis eleséget és ezzel aztán indulhatott. De mikor azt olyan nehéz volt elhinni, hogy Ferkó csakugyan el is induljon!

Pedig már úgy látszik, hogy mégis csak elindul, aztán szomoru lesz utána a ház. Eddig is szomoru lett volna, ha Ferkó nincs ott. Karikás gazda nagyon szegény ember volt, kevés földesckéje alig termelt annyit, hogy megéljenek belőle és akárhányszor nem volt meg a szükséges sem. Pedig szorgalmasan dolgoztak mindnyájan, de hát sok kis gyermek volt a háznál, sokról kellett gondoskodni. Ferkó volt a legnagyobbik, segített is a munkánál az apjának, de valami sokat nem lendíthetett. Hanem annál többet használt azzal, hogy mindig jó kedve volt, mindig készen állt akármiféle munkára és ha nem jutott egyéb száraz kenyérkénél, hát azt is igen jóízűen ette meg, hozzá pedig úgy eltréfált, hogy testvérei is szinte elfelejtették, milyen száraz a vacsora, csupa nevetéstől egészen vígan mentek aludni. Hanem egyszer aztán Ferkó így szólt az apjához:

— Édes apám, mondanék valamit, ha meg nem haragudnék.

— Beszélj, fiam.

— Hát olyanformát gondoltam én,

hogy én itthon nem nagy hasznára vagyok édes apámnak, azt a kevés munkát, ami a földesckénken van, nélkülem is elvégzik. A szomszédok Jancsija odafent van a fővárosban, Budapesten és minduntalan küld pénzt szegény szüleinek; azt írja, hogy a ki dolgozni tud és szeret, szerezhet pénzt abban a nagy városban. Hát én azt gondoltam ki, hogy elmegyek én is oda. Talán szolgál a szerencse és mint gazdag ember térek vissza. Akkor piros csizmát veszek minden testvéremnek, édes anyámnak selyem kendőt, apám uramnak meg pitykés dolmányt.

— Bolondos gyerek te! felelt az apja nevetve. Mintha a piros csizma volna a legszükségesebb. Hanem amit mondtál, az nem bolondság. Itt a mi szegény falunkban nem boldogulsz, ott a városban pedig, ha ügyes és szorgalmas vagy, akadhat szerencséd. Ha tehát bizol magadban, Isten nevében, menj.

Sok készülődésre, mint mondtam, nem volt szükség. Hanem sajnálni mindnyájan nagyon sajnálták a vig, jó fiut, édes anyja pedig féltette is, hogy még nagyon fiatal, baj érheti ott a nagy városban.

— Soha se féltsen, kedves anyám, biztatá Ferkó. Ott is akadnak jó emberek, a rosszakkal meg kitérek az utjokból. Aztán majd meglássák, hogy fognak örülni mikor hazatérek! A Juczikának hozok piros kalárist, a Gyuricának igazi fapuskát, a Juliskának aranyhaju bábut, édes apámnak meg annyi pénzt, hogy még hét-köznap is peccenyét eszünk.

Ilyen beszéddel Ferkó még a bucsuzás szomoru perczeit is fölvidította, pedig

bizony neki magának is nehezebbre esett a válás. Szeretett volna egy kicsit sirni, mikor el kellett hagyni a kedves szülei házat. De már azt mégsem tehette, hogy pityergéssel busítsa szüleit és testvéreit, kivált mikor igazán bizott benne, hogy idővel majd mint gazdag ember fog visszatérni és akkor mindnyájan boldogok lesznek.

— Addig persze várni kell egy kicsit, de hát jó kedvvel könnyebben érzik a várakozást is, mintha busulnak hozzá, mondá.

Éppen ekkor állt meg a János szomszéd kocsija a ház előtt. Mert abban egyeztek meg, hogy János szomszéd, kinek dolga volt Budapesten, magával viszi Ferkót a fővárosba, mely jó fél napi járányira volt. A jó szomszéd azt is megígérte, hogy elvezeti Ferkót egy ösmerős családhoz, mely olcsón befogadja lakásra. Már hogy aztán hogy él meg, az az ő gondja. De Ferkó nem busult és utközben, mikor János gazda erről beszélt neki, így felelt:

— Hogy mit fogok csinálni, azt biz én még nem tudom. De a tanító ur mindig azt mondta, hogy jó kedvvel, bátorsággal és becsületes munkával mindenki boldogul. Majd meglátom, igaza van-e?

— Azt látom, hogy van bátorságod. Hát például mernéd-e ezt a tüzes két lovat hajtani.

— Már hogy ne merném! De még szeretném is ám!

— No hát próbáld meg. Keveset aludtam az éjjel, álmos vagyok, fáradt is; pedig sok járás-kelés vár ott a városban. Hátradülök és alszom egy sort. De valahogy az árokba ne fordíts!

— Semmitől se féljen, János bácsi.

Ferkó átvette a gyeplőt és az öreg gazda látta, hogy az ügyes fiu egészen jól hajtja a lovakat; nyugodtan hátradölt tehát és nagyot aludt, mignem Ferkó fölriasztá:

— János bácsi, itt már ne bizzék bennem tovább. Valami nagyon nagy város-hoz értünk, nem tudom, merre hajtsunk.

— Meghiszem azt, hiszen már itt vagyunk Budapesten.

Amit Ferkó eleinte látott a nagyvárosból, az nem volt valami szép, mert félre eső, szegényes utczákon hajtattak végig s szegényes házban szálltak meg.

— No Ferkó öcsém, hát most itt vagy, mihez fogsz?

— Legelőször is körülnézek a városban.

— Akkor hát jöjj velem. Még segítségemre is lehetsz.

— Azt már szeretem.

Megindultak és sokfelé jártak-keltek, a merre az öreg gazdának dolga volt. Ugyancsak jó hasznát vette Ferkónak, mert ez szívesen hurczolt mindenféle csomagokat s bár ugyancsak megbámulta a nagy házakat, fényes boltokat, azért szemes volt, nem keveredett semmi bajba és a merre egyszer járt, arra pontosan emlékezett. Estére fáradtan, de elégedetten tértek szállásukra, másnap pedig az öreg gazda barátságosan elbucuzott tőle.

— Nagyon jól segítettél a dolgomban, Ferkó, szinte sajnálom, hogy nem vagy mindig velem. Nesze egy kis ebédre való.

Egy pár tizeskét adott Ferkónak, aki szépen megköszönte, aztán egymaga neki indult a nagy város utczáinak.

— Legelőször is ösmernem kell a várost, mert itt nem olyan könnyű eligazodni, mint a mi csöpp falunkban.

Jart-kelt és eljutott egy piacra, hol sok virágot árultak. Még soha sem látott ennyi és ilyen gyönyörű virágot. Különösen az egyik virágárusnőnek, ki sátorfelében ült, voltak pompás rózsái s Ferkó nagy örömmel nézegette. A virágárusnő nyájas képű öreges asszony volt s így szólt az ácsorgó fiuhoz:

— No, fiacskám, hát te mire vársz itt?

— Azt biz' én nem igen tudom, kedves nénémasszony. Csak úgy várom a jó szerencsét.

— Hm! Azt sokáig várhatod.

— Meglehet, de hát nem is nagyon sürgetős, nincs más dolgom.

— Nincs dolgod? Akkor hát tehetnél nekem egy kis szolgálatot.

— Nagyon szívesen.

— Szaladj a Dunasorra s ott a 60-dik számú ház első emeletén csöngess a báró Váriné lakásán; az inas vagy komorna majd kinyitja az ajtót s akkor mondd meg, hogy Ágnes asszony délután négy órakor elküldi a megrendelt bokrétát, ne nyugtalankodjanak.

— Igen is, felelé Ferkó és elrohant.

— El ne felejtsd, kiáltá utána Ágnes asszony. Dunasor. . .

— Hatvanadik szám, első emelet, báró Váriné, délután négy órakor megkapja a bokrétát Ágnes asszonytól. Tudom.

Elrohant és hallotta, hogy Ágnes asszony még valamit kiált, olyanformát, hogy nem arra kell menni. De már erre nem fordult vissza Ferkó. Merre kell

menni, azt ő bizony nem tudta, de nem akarta elárulni. Hanem vagy ötven lépésnyire megállt, kérdezősködött és tovább rohant.

Igen kevés idő telt bele, már ott volt ismét Ágnes asszony mellett. Ki volt pirulva, a veriték omlott arczáról, de jókedvűen mondá, hogy elvégezte a megbízást.

— De miért futottál annyira? Egészen felhevültél.

— Azt mondta nénémasszony, hogy szaladjak, hát szaladtam. De még hoztam is pénzt. . . ezt adták ott. . . tessék.

És egy ezüst tizest nyújtott Ágnes asszonynak.

— Tartsd meg, azt neked adták.

— Nekem? De hiszen velem nincs semmi dolguk.

— De te vittél izenetet s olyan uri háznál egy kis jutalmat adnak az efféleért.

— Ez már derék dolog! szólt Ferkó nevetve. Egyet sétál az ember és pénzt kap értte. Bezzeg jártam én otthon tizszer messzebb a Kata asszony dolgában, soha sem adtak semmit; még ki is kaptam tőle, ha nem jártam eléggé gyorsan.

— No lásd, hát mégis kaptál, szólt Ágnes asszony nevetve. Csakhogy itt egyebet szokás adni.

— Már nekem az itteni szokás jobban tetszik. Ha lesz efféle végezni valója, Ágnes néni, csak bizza rám.

— Akad az mindig, fiam. Ha ügyes és pontos vagy, lesz elég megbízásod itt a többi virágárusnőktől is. Csak ne menj messzire.

— Van eszemben! Mikor itt mindjárt olyan jó szerencsém akadt!

Ott is maradt és vidám beszédével megnevettette Ágnes asszonyt. Napközben hol ez, hol más megbizta valami kis munkával: vitt, hozott mindenfélét; ha vevők vásároltak, ő hordta utánok a csomagot s estére egy pár tizeske csörgött a zsebében. Kezdetnek ez elég jó volt s Ferkó másnap és harmadnap meg azután is minden reggel pontosan megjelent Ágnes asszony virágos sátra mellett. Egy izben, a mint

oda ért, Ágnes asszonyt kissé nyugtalan-
nak találta.

— Ejnye no, hogy nem jön! mondá.
Pedig nagyon sietős a dolgom... és a
virágaimat nem hagyhatom itt.

— Csak az a baj? szól Ferkó. Itt
vagyok én, beülök oda és meglássa, mire
visszatér, nagy vásárt csaptam, egész
csomó bankót talál itt.

— Jól van jól, de inkább arra ügyelj,

— NEM DOBOM TÖBBET! (Lásd a 375. lapon.)

ha uri vevő keres, szépen megmondod
neki, hogy Ágnes asszony rövid idő múlva
itt lesz, tessék pár percz múlva erre for-
dulni.

— Akár el sem bocsátom.

Ágnes asszony elment s Ferkó oda
ült a virágok közé. Szinte büszke volt rá,
mintha valami fényes trónusra jutott
volna. Nem sokáig ült ott, mikor egy uri
asszonyság állt meg a virágok előtt, kézen

vezetve egy sápadt képü fiúcskát, ki közö-
nyösen bámult maga elé, mint a kit semmi
sem érdekel.

— Hová lett Ágnes asszony? kérdé
az uri nő.

— Ágnes asszony? Itt vagyok, kérem
alássan, most én vagyok Ágnes asszony,
felelé Ferkó vidáman.

— Ez derék, szólta a hölgy nevetve.
Ugyancsak nagyot változott tegnap óta.

— Oh majd visszaváltozom megint.
Tessék egy pár szép virágot venni, mind-
járt a régi Ágnes asszony leszek.

— No már ezt a boszorkányságot
csakugyan szeretném látni. Hát hogy ez
a rózsabokréta?

— Három forint, méltóságos báróné.
(Vége következik.)

FESZÜLT VÁRAKOZÁS.

(Képpel a czimlapon.)

NÉGYEN vannak, vajh kit várnak?
Nevénapja van apának —

Most már könnyű kitalálni
Mit akarnak: gratulálni!

Az a kedves, gondos apa!
Száz csókot is hogy ne kapna!
Ő szerzi meg a kenyeret,
Cserébe kap szeretetet.

Most jön haza munkájából
Öröm mosolyg az arcáról,
Már is tudja mi vár rája:
A boldogság vig órája.

A kis Dorka fog beszélni
S ha elakad? Nem kell félni!
Oda nyújtja bokkrétáját
S hozzá csókra arczocskáját.

Mariska, meg a piczike,
Ép így tesznek majd izibe,
S apa tudja mit jelentsen:
»Áldjon meg a jó Uristen!«

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXVIII. köt. 21-dik számá-
ban közölt rejtvény megfejtését utólag még
beküldték: Pap Elemér, Misner Margit és Gizike,
Körmendy Elvira s Józsa, Hirschler Gyula és
Pista, Hubert Czilka és Sárika, Korbuly Laczi,

Berger Helén, Maderspach Janka és Julka, Ko-
hány Gizella, Perczel György és Miklós, Jancsár
Mariska, Kovács Izméne, Rosenspitz Flora és
Dóri, Zágler Irén, Stankóczy Margit, Kaufmann
Arthur és Gusztáv, Baján Etike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Róth Fáni. Forgó bácsi igenis szolgál föl-
világosítással oly dolgok felől, a melyekre néz-
ve a szülék, a tanító vagy a könyv nem adhat-
nak. De vannak, akik csak azért, hogy a postai
rovatban választ nyerjenek, derűre borura fag-
gatják Forgó bácsit kérdézősködésekkel. Így azt
kérdézi tőlem egy kis olvasó, igaz-e, hogy a Mar-
git-sziget egyik kertésze Dömsödön született-e?
Szeretné tudni melyik az, mert ő is dömsödi szü-
letés. Meg kell válogatni a tudakolás tárgyát
s ha érdemes rá, szívesen válaszolok. — **Kendery
Ábris.** Minden pénteken délben. — **Friedmann
Regina.** Ez neked is szól. — **Magyary Ágoston.**
Pozsás papíroskán a következő történetkét irod
és küldöd be nekem közlés végett, melyet, nem
változtatva rajta semmit, itt e helyen adok át
olvasótársaid ítéletének:

A béka.

Épen a mint a kertben a békákat
nézegettem, egyet ásóval agyon akartam
ütöni, de elugrott, másodszer sikerült ráütöni
a béka döglött azt hittem nezem tovább fel-
ugrik es tova ugrádozik, ilyen sajtáságo-
sak a békák.

Nem a hiányos és kezdetleges előadást
hibáztatom; 1-3 évi gimnázistától nem is telhe-
tik még tökéletes munka. De igenis hibáztatom a
szívedet. Mért agyonütöni egy nem csak ártatlan,
de hasznos állatot, csak úgy cél nélkül, merő
játékból? Nem is értem ragaszkodásodat a »Kis
Lap« iránt, mely nemcsak a felebaráti szeretetre
int benneteket, de arra is tanít, hogy magosabb
cél és fontosabb ok nélkül gyötörni állatot rút
kegyetlenség. Meg vagyok győződve, hogy ezt a
leczkét a lelkedre veszed s örülnék, ha már most
megmentenél bajából valamely szegény kis békát.
Ez volna a legnemesebb vezeklés. De ha ezt nem
tehetnéd is — mert alkalom kell hozzá — beé-
rem fogadásoddal, hogy merő kedvtelésből nem
fogsz ezentul kizozni állapotot. Ugy-e hogy úgy
lesz, Gusztá fiam? — **Kempfner Reska.** A te
munkád? Különbben nem közölhetem. — **Hutiray
Andor.** Te hozzád is ugyanazt a kérdést intézem,
amit K. Reskához. — **Borota Vladimír.** A kér-
dezett festő elismert művész ugyan. De ha már
ilyenek életrajzait közölné a »K. L.«, mégis csak
különbekkel foglalkozna. — **Porucz Olga.** Csak
tovább is légy érdemes jó szüleid szerelmére. Ez
az én szívemhez is a legközelebb ut. — **Borom-**

bovits
papiros
megfejt
figyelme
választ.
tetted
második
sora —
ember
mutat,
a rim
testvér
rántani
vel a be
ség. Az
sége. D
nagy b
»Kis L
adóztat
sok föl
kiadó h
s ha mé
szerezn
léklette
asztalon
ját. —
tokban
előadás
gyary
fog jele
Kralov
gondos
Sándor
Amit az
csinos i
rete és
te azt
rovatba
vánsz.
olvasha
külön r
egy azo
a lap cz
Wollne
lami. A
ménybe
lomra e
Gászne
vak elő
mann
de irás
felgyög
Aurél.
kődökn
az oly
nyaral
ratsz, r
mét vá

bovits testvérek. Az irás takaros, de a levél-papírosotok szennyes. Így nem kerülhettek a megfejtők sorába. — **Krausz Emil.** E rovat figyelmes átolvasása alatt kérdésedre megleled a választ. — **Melczér Ilon.** Ügyesek; de elfelejtetted az egyes szótagok jelentését kiírni. A másodikat nem közlöm; mert bár jó, de a másik sora — mely szerint nem szereted ha a más ember tála is tele van — olyan szivtelenségre mutat, amely benned, tudom, nincs meg. De hát: a rim kedviért történt. Keress mást. — **Rédl testvérek.** A ti földadástoknak nincs formája. Előrántani valami nevet, mondást s számok segítségével a betűiből változatokat alkotni, nem mesterség. Az ilyesminek csinos külsőre is van szükség. De ha nem bírjátok neki megadni, az se nagy baj. Nem követelem tőletek. — **D. J. A** »Kis Lap« olvasóinak jó szívét és zsebpénzét nem adóztatjuk meg egészséges, munkaképes asztalokok fölsegülésére. — **Deutsch Emil.** Fordulj a kiadó hivatalhoz, jelöld meg a hiányzó számokat s ha még megvannak, igyekezem a részedre megszerezni. — **Ferceny Ferencz.** A levél a melléklettel együtt elküldésre készen fekszik az asztalomon. De nem tudom P. Szt. utolsó postáját. — **Rausch Vilma és Aranka.** Kis munkátokban gyönyörködtem. Szorgalmatok és ügyes előadástok örvendetes bizonyítéka az. — **Magyar Kornél.** A feladvány beválik s meg is fog jelenni. Leveleket soha vissza nem küldök. — **Kralovszky Adrienne.** Bemutatkozásodnak s gondos írásodnak egyaránt örültem. — **Hoffmann Sándor.** Apróra vagdalt sorok még nem versek. Amit azonban szívesen megdicsérek, az gondos, csinos írásod, a többnyire jó rimek, a tárgy ismerete és igyekezeted. — **Szintay Pál.** Láttad te azt a golyacsatát? — **Berger Gizé.** Ebben a rovatban benne foglaltatik az, amit tudni kívánsz. — **Kereze (?) Mariska.** A posta végén olvasható *dült betűs sorok* azokat illetik, akiknek külön nem válaszolhatok, mert sokatoknak csak egy azon válasz jár. — **Wurmser testvérek.** Elég a lap czíme alatt a szerkesztőhöz fordulni. — **Wollner Josephine.** Abból csak összél lehet valami. A »Forgó bácsi színháza« című gyűjteményben azonban akad elég, amit arra az alkalomra előadhattok. (Budapest, Eggenbergernél.) — **Gászner testvérek.** Nem szabatos. Az egyes szavak előtt nem szabad névelőnek lenni. — **Goldmann Leó.** Nyelvtani hibákat ejtesz ugyan még, de írásod a legcsinosabbak közé tartozik. Jolánka felgyógyulásának szívből örülök. — **Leitner Aurél.** Te is azoknak a minden áron kérdezősködőknek egyike vagy. Én mondjam meg, hogy az olyan »magadféle virgoncz fiúnak a péczei nyaralás jó lesz-e?« Máskor, ha nadrágot varratsz, majd az én véleményemet kéred ki, jó kelmét választottál-e? — „**Hippopotamus és Fehér**

holló“. Az ilyen izetlenkedést nem akarom a »K. L.«-ban meghonosítani. — **Kohn Bella.** A »Forgó bácsi postáját« figyelmesen átolvasva, megtudod, amit megtudni akartál. — **Turchányi Tihamér.** A sorok kezdő betűinek összeolvasva nem adnak semmi értelmet. Pedig erre kell törekedni. — **Wollner Honora.** Magán szorgalom okáért, gyakorlat kedviért megteheted, de szükségem nincs rá. — **Janovitz testvérek.** Sorát ejtem. — **Pécs Aladár.** A közlendők közé tettem. — **Lion Juliska.** Örömmel látom, hogy még mindig a »K. L.« híve vagy, sőt testvérkedet az én zászlóm alá verbuváltad. Szíves üdvözléteinket küldjük. — **Kolm Gizella.** Fürjecske-d szomorú történetén megilletődtem; de nincs ugy előadva, hogy a nyilvánosság előtt is megállhasson. — **Roth Paula.** Már kijelentettem egyszer, hogy az orsz. kiállítás ismertetése nem tartozik a »K. L.« feladatai közé. Hiszen akkor mindenképpen kellene számot adnom szóban és rajzban, ami ez országban és nagy e világon nevezetes dolog történik. — **Barabás Ede.** A »Kis Lap«-hoz ép oly csinos mint olesó bekötési táblákat tart készletben *Hírháger Károly*, a magy. tud. Akadémia könyvkötője (Árpád-utca 14.) s egyszerű megrendelésre postai utánvétellel megküldi. — *Több rendbeli rejtvény, elbeszélés stb., melyet itt egyenként elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetők.*

BÜNTETÉS.

Sok helyes megfejtéseket kaptam, melyeknek beküldőit azonban nem vehetem tekintetbe, mert figyelmen kívül hagyták a levél írásra vonatkozó követelésemet. Az egyik rongyos szélű papírosra ír, a másik moeskosra, a harmadik csak úgy hányja a szarkaláb betűit vonal és szabály nélkül; sőt van olyan is, aki plajbásszal írott levelet küld, amit csak betegség esetén bocsátok meg. Hogy az illető hanyag kisasszonyok és urfiak magukra ismerjenek, ide ígatom neveik kezdőbetűit:

W. H. — A. J. — D. H. — D. K. — K. Á. — S. J. és J. — Sz. G. — B. G. — K. B. — T. G. — G. A. és R. — W. J.

Jótekonyság.

A *Seiler árvák* javára: Lord Albert 20 kr.

Ezen adakozás ki van mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

A jelen kötettel, mely e hó végén éri befejezését, a „Kis Lap“ tizennegyedik évét tölti be. A következő kötet, immár a *huszonkilencedik* a második évtized közepére ér, folyton növekvő elterjedés közepett. A magyar gyermekvilág szívesen látott barátja ma már rendes heti látogatója palotának és szerény házaeskának, mindenütt, a hol jó gyermekek okulva szórakozni szeretnek mulattató és e mellett tanulságos olvasmányon.

Olyan hosszú pálya minőt a „Kis Lap“ már eddig is megfutott, fölőlegessé teszi, hogy irányáról, tartalmáról hosszabban szóljak és új ígéretek tegyek. Az elismerés, mely annyi felől nyilvánul és a ragaszkodó szeretet, melyet annyi ezer kis olvasómtól folyton tapasztalok, rég meggyőztek, hogy a „Kis Lap“ megtalálta a helyes utat s ezen kell tovább haladnia, ezen fogják ezentul is mindig tömegesebben követni kis olvasói. Okulást, új ismereteket nyújtani még abban is, ami látszólag csak mulattat, viszont szórakoztatni meg a komoly ismeretterjesztésnél is: ez a kettős cél volt mindig irányadó a „Kis Lap“-ban. Ez lesz jövőre is.

Beosztásra, tartalomra nézve is megtartom azt, amit másfél évtized óta helyesnek, kedveltnek tapasztaltam. Az új, XXIX. kötet közölni fog egy *hosszabb elbeszélést*, mely érdekesség tekintetében, hiszem, versenyezni fog az eddigiekkel; mellette minden számban közlök egy-egy *kisebb beszélyt, mesét*, melyek közül többhöz rajzokat is készítették. Alkalmilag újra sorakozni fog ezekhez egy-egy kis *szindarab*, mely alkalmas lesz arra, hogy ügyes fiúk és leánykák a maguk és mások örömére előadhassák. Minden szám közöl *költeményeket*, ismeretterjesztő cikkeket, mindig képekkel, melyeknek művészi kiviteléről az eddigi kötetek eléggé tanuskodnak. Elmeelészítő feladványok, rejtvények egészítik ki a „Kis Lap“ tartalmát, *Forgó bácsi postája* pedig ezentul is nyújt felvilágosítást a kis kérdőzősködőknek, míg a *Jótekonyság* rovata nyitva marad folyvást, hogy kis olvasóim ezentul is hozzájárulhassanak a szenvedők, szerencsétlenek sorsának enyhítéséhez.

Kis hiveim nagy seregét, tudom, együtt fogom találni az új kötetnél s a ki maga barátja a „Kis Lap“-nak, szerezni fog annak a maga körében más hivatelt is, kiket mind egyenlő szeretettel üdvözöl

hivetek

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ kiadó hivatala kéri a t. előfizetőket, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legczélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ **kiadóhivatalához** (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) küldendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.